

Okunur
**SIHIRLİ
LİRİ**

Göknur Birinciođlu

Resimleyen:
Maria Brzowska

*Çıktım kozamdan, ipekten bir masal ördüm sana..
Kalbim sen bu masalı her okuduğunda, ipek telleri
olan bir arp gibi titreyecek. Sana sonsuzluğun
melodisini çalacağım.*

Evel zaman içinde, gözleri görmeyen bilge bir ok ustası varmış.
Hedefini hep on ikiden vururmuş, hiç ama hiç ıskaladığı olmamış.
Bu bilge adam zaman geçtikçe anlamış, onu okçuluğa böyle tutkuyla
bağlayan şey, hedefi vurmak değil, okun yaydan çıktığı andaki sesi
duyabilmekmiş. Yankılanıp dururmuş bu ses aklında, gece gündüz
hep onu düşünürmüş. Derken bir gün, kalbine düşen bu aşkla bir arp
yapmaya karar vermiş. Tıpatıp aradığı sesi çıkaracak bir arp... Yüreğini
tutkuyla titreten tılsımlı melodi düşünde, düşmüş yollara...

Çok güzel bir ses çıkmış meşeden gövdesi olan bu arptan;
çıkış çıkmasına da okçunun hayalindeki ses değilmiş...

Düşünmüş taşınmış. Acaba arpın gövdesini hangi ağaçtan yapmalı ya da tellerini ne ile örmeliymiş ki aynı muhteşem sesi çıkarsın?

Arp, biri onu çaldığında, eskiden ağaç olduğu zamanları hatırlasın...
Rüzgâr hep dostu olsun ki götürsün sesini dünyanın öbür bucağına,
açıversin hassas kalplerin kapılarını nazikçe...

Dokunmuş en sevdiği ağaçların gövdelerine, hissetmeye çalışmış onların kalbini. Ardından ilk denemesini, sırtını gövdesine yaslayınca kendini güvende hissettiği meşe ağacından yapmış. Çünkü bilirmiş ki yıldırım en çok meşe ağaçlarına düşer. Böylece sığınmış gökyüzünün bilgeliğine, “Bu koskoca gök, ışığını teslim etmek için onu seçiyorsa vardır elbet bir bildiği,” diyerek meşede karar kılmış. İlk kez elleri, bir ok yapmak için değil arp yapmak için yontmuş dalları. Arpın tellerini de, resim yaparken renkleri eşit dağıttığını bildiğinden at kılından yapıvermiş. “Tüm kalplere eşit dağılan bir armoniyle çalayım arpımı, dört nala götürsün rüzgâr müziğimin sesini dört bir yana,” demiş kendi kendine.

